

Arrest

nr. 182 622 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1.X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X en die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 3 maart 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2013 werd ingediend door :

[...]

en echtgenote:

[...]

en minderjarige kinderen:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De heer G. G. kwam België binnen op 30 december 2005 met een visum kort verblijf afgegeven door de Deense autoriteiten te Albanië. Op 29 maart 2006 ondertekende betrokkene een aankomstverklaring te Gent, zijn verblijf werd toegelaten tot 30 maart 2006. Op 31 maart 2006 diende betrokkene dan een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 58 §3 (studies) in bij de burgemeester van Gent, deze werd onontvankelijk verklaard op 28 augustus 2006 en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 09 november 2006 waarna hij illegaal in België zou verbleven hebben. Op 07 februari 2008 diende hij dan een regularisatie aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in, op 12 augustus 2008 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.). model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op 02 augustus 2011, bijna 6 jaar na de aankomst van meneer dus, kwamen mevrouw G. A. en de twee kinderen België binnen. Mevrouw diende een asielaanvraag in op 29 augustus 2011, deze asielaanvraag werd afgesloten op 25 april 2012 met de beslissing "afstand van het geding wordt vastgesteld" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van deze asielprocedure - namelijk 8 maand 23 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Nog voordat de asielprocedure afgelopen was, had mevrouw op 26 oktober 2011 voor zichzelf en de kinderen een aanvraag 9bis ingediend. Deze werd afgesloten op 16 augustus 2012 met een beslissing van ontvankelijkheid. Op 27 september 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan mevrouw, zij gaf hieraan geen gevolg en bevindt zich sindsdien illegaal op het grondgebied.

De aanvraag 9ter van de heer G. G. werd ongegrond verklaard op 21 maart 2012 en de gemeente ontving instructies om het medisch A.I. van betrokkene weer in te trekken.

Op 12 november 2012 diende betrokkene samen met zijn vrouw en kinderen een nieuwe aanvraag 9ter in. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 31 mei 2013.

Op 09 april 2013 diende het gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis in, deze werd onontvankelijk verklaard op 06 november 2013. Deze onontvankelijkheidsbeslissing alsook een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend aan betrokkenen op 12 december 2013. In plaats van gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, gaven betrokkenen er de voorkeur aan om onderhavige aanvraag 9bis te indienen.

De elementen van integratie, ni. dat zij zich buitengewoon ingespannen zouden hebben om zich te integreren, een sociaal netwerk uitgebouwd zouden hebben, nauw verbonden zouden zijn met België, de taal zouden spreken (zie document Huis van het Nederlands Antwerpen, deelcertificaten), al hun belangen in België zouden hebben, hoog opgeleid zijn (zie diploma's, zie bepaling gelijkwaardigheid niveau, resultaten TOEFL test), werkbereid zouden zijn, een rekening van Luminus voorleggen, steunverklaringen voorleggen, dat mevrouw een integratiecursus over het leven en de wetten in België volgde (zie attest van inburgering, attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie), dat mevrouw Franse les volgde (zie certificaat Eduk@ns), dat mevrouw vrijwilligerswerk verricht (zie brief De Roma) en dat mevrouw een businessplan opstelde om een eigen zaak te starten (zie ondernemingsplan), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer G. (met name: dat gebeurtenissen uit zijn verleden hem getraumatiseerd hebben, dat hij kampt met psychische problemen, dat hij depressief is, dat zijn behandeling in Albanië geen resultaat gaf, dat de beschikbare medicatie in Albanië beperkt is, een behandeling psychothérapie startte in België, zijn onzekere verblijfsstatus één van de redenen is van zijn traag genezingsproces, dat terugreizen naar Albanië de gezondheidstoestand van betrokkene zou verergeren) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De advocate stelt dat in Albanië neergekeken wordt op psychische aandoeningen, dat hij binnen zijn omgeving genegeerd zou worden en er niet langer geaccepteerd zou worden. In de Albanese cultuur is het hebben van psychische problemen niet aanvaard. Indien hij nu zou terugkeren, nog steeds niet genezen, zou met hem gespot worden. Het zou onmenselijk en vernederend zijn te eisen van deze familie om terug te keren naar Albanië, dit zou een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) inhouden. Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadvrouw van betrokkenen haalt aan dat beide kinderen in België naar school gaan (zie getuigschrift van basisonderwijs, leerlingenfiche, rapporten), dat ze de taal enorm snel leren en primussen blijken te zijn met een goede houding. Ze maken vele vriendjes en spreken ook thuis Nederlands met elkaar. Zij zouden thuis zijn in België en een veel belovende toekomst voor zich hebben in België. Bij een terugkeer zouden zij waarschijnlijk een schooljaar moeten dubbelen en zich opnieuw aan hun moedertaal moeten aanpassen. Dit element kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het oudste kind van betrokkenen was ruim 10 jaar oud toen het in België aankwam, terwijl het jongste kind bijna 8 jaar oud was. Beide kinderen hebben normalerwijze dus reeds onderwijs genoten in het land van herkomst en zijn bijgevolg vertrouwd met het onderwijs aldaar. Ze zullen zich inderdaad wellicht opnieuw moeten aanpassen, maar uit niks blijkt dat deze aanpassing problematisch zou verlopen. De tijd die zij in België doorbrachten is beduidend korter dan de tijd die zij in het land van herkomst woonden. Toen hun moeder naar België afreisde, wist deze dat de heer G. niet over een definitieve verblijfstitel voor België beschikte en dat hun situatie onzeker zou zijn. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Meester Gyseberg stelt dat artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag) geschonden zal worden in het geval van een terug keer naar het land van oorsprong. Samengevat kan gesteld worden dat de inhoud van dit artikel neerkomt op het volgende: "Alle acties met betrekking tot het kind dienen ten volle rekening te houden met zijn of haar belang. De Staat is verplicht adequate zorgen te verlenen wanneer ouders of andere verantwoordelijken terzake in gebreke blijven." We merken hier op dat een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen niet noodzakelijkerwijze tegen hun belang is. Er is helemaal niet aangetoond dat zij in het thuisland pesterijen zouden ondervinden ten gevolge van de psychische toestand van hun vader. Noch is aangetoond dat zij kans lopen op slechte schoolresultaten omwille van een andere taal. Zij hebben ook in het verleden reeds school gelopen in het thuisland en zijn dus wel vertrouwd met het onderwijs aldaar. De ouders wisten dat hun verblijf in België precair was en dienden hun kinderen hun moedertaal te helpen onderhouden voor het geval zij terug dienden te keren naar het herkomstland.

De advocate stelt dat de heer G. reeds meer dan 7 jaar in België is en dat zijn aanvraag 9ter onredelijk lang heeft aangesleept. Zoals hierboven reeds uiteengezet, diende de betrokkene pas ruim 2 jaar na zijn aankomst in België een aanvraag 9ter in. Voordien deed hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 58 §3 (studies). Hij betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 09 november 2006. Pas op 07 februari 2008 diende hij een aanvraag 9ter in en op 12 augustus 2008 werd betrokkene in het bezit gesteld van een medisch A.I.. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Zoals eveneens hierboven uiteengezet hebben betrokkenen reeds meerdere bevelen betekend om het grondgebied te verlaten, we kunnen ons dan ook afvragen wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procédures en (daarmee) het verlengen van het verblijf."

1.3. Op dezelfde datum wordt aan verzoekers tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen, die als volgt worden gemotiveerd:

De tweede bestreden beslissing:

"Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.12.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 12.12.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 30.12.2013."

De derde bestreden beslissing:

“Aan mevrouw:

[...]

en minderjarige kinderen:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.12.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 12.12.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 30.12.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

2.2. Niettegenstaande het feit dat de bestreden beslissingen steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod, nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet opleggen van een inreisverbod. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en beide beslissingen, tezelfdertijd, werden genomen door dezelfde ambtenaar, attaché L. V.d.H.

Hieruit blijkt dat het opleggen van de inreisverboden tezelfdertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Aldus stelt de Raad vast dat er *in casu* wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen de bestreden beslissingen.

Verder instrueert de attaché L.V.d.H. de burgemeester van Antwerpen “*ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30.12.2013 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980*”, de drie beslissingen aan verzoekers te betekenen.

De Raad is om deze redenen van oordeel dat er *in casu* sprake is van voldoende verknochtheid om de beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissing d.d. 03.03.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedraglijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 03.03.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag töt regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijven en er een nieuw leven hebben opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, dat zij zich perfect geïntegreerd hebben bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden, dat de kinderen in België school lopen, dat zij geen enkele binding meer hebben met Albanië daar zij sedert een lange periode in België verblijven, dat zij een ruime vrienden - en kennissenkring hebben opgebouwd, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de

redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13sexies) d.d. 03.03.2014 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 03.03.2014 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden. De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13sexies d.d. 03.03.2014) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJEN

Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van betekend op 12.12.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekers de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd. De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2.1. Met betrekking tot de weigeringsbeslissing

Na een uitgebreide theoretische duiding van de aangevoerde rechtsnormen, voeren verzoekers *in concreto* aan dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormden.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

“De elementen van integratie, ni. dat zij zich buitengewoon ingespannen zouden hebben om zich te integreren, een sociaal netwerk uitgebouwd zouden hebben, nauw verbonden zouden zijn met België, de taal zouden spreken (zie document Huis van het Nederlands Antwerpen, deelcertificaten), al hun belangen in België zouden hebben, hoog opgeleid zijn (zie diploma's, zie bepaling gelijkwaardigheid niveau, resultaten TOEFL test), werkbereid zouden zijn, een rekeningen van Luminus voorleggen, steunverklaringen voorleggen, dat mevrouw een integratiecursus over het leven en de wetten in België volgde (zie attest van inburgering, attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie), dat mevrouw Franse les volgde (zie certificaat Eduk@ns), dat mevrouw vrijwilligerswerk verricht (zie brief De Roma) en dat mevrouw een businessplan opstelde om een eigen zaak te starten (zie ondernemingsplan), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In dezelfde zin bepaalt artikel 62 van de vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Zoals verzoekers aangeven, impliceert dit dat de beslissing, die ter kennis wordt gebracht, de redenen in rechte en in feite moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gemotiveerd dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is, aangezien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald in hun verblijfsaanvraag. Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekers menen dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Zij stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft beperkt tot een standaardmotivering dat met in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, zonder daarbij aan te geven wat dan wel als dergelijke "*buitengewone omstandigheden*" kan worden beschouwd. Nochtans heeft de gemachtigde van de staatssecretaris volgens verzoekers een discretionaire bevoegdheid om te oordelen wat "*buitengewone omstandigheden*" zijn, en bijgevolg ook de verplichting om omstandiger te motiveren. Verder menen de verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing de "*overige voorwaarden*" van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat moet worden aangenomen dat de verzoekers aan die overige voorwaarden voldoen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de schending van de hoger genoemde beginselen moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen individueel gemotiveerd waarom deze geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet, zodat er in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden geen sprake is van een “standaardformulering”, noch van enig “*in het donker tasten*” aangaande de motieven van de beslissing.

Verzoekers kunnen weliswaar worden gevolgd waar zij stellen dat een discretionaire bevoegdheid de redelijkheid tot grens heeft en dat in geval van een zeer ruime discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu*, strengere eisen gelden aangaande de motiveringsplicht nu dat een belangrijke waarborg vormt voor de rechtsonderhorige tegen een arbitrair optreden van het bestuur. Wat de beoordeling van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” betreft, wijst de Raad echter op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die onder andere in zijn arrest met nummer X van 9 december 2009 dit begrip als volgt heeft toegelicht: “*dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*”.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon in de tweede paragraaf van de eerste bestreden beslissing dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de elementen van integratie die verzoekers hadden aangehaald betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Voorts merkt de Raad op dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat in de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing de eventuele gegrondheid van de verblijfsaanvraag niet wordt beoordeeld, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij voldoen aan “*de overige voorwaarden*” van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het feit dat er elementen zouden zijn die in aanmerking kunnen komen voor een al dan niet voor verzoekers positieve beoordeling van de gegrondheid, ontslaat verzoekers nog steeds niet van de vereiste eerst de ontvankelijkheid en dus de buitengewone omstandigheden voor het indienen van de aanvraag in België aan te tonen.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over wat wel als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dat de aanvrager de buitengewone omstandigheden aantoont waarin hij zich bevindt waardoor hij geen aanvraag tot verblijf kan indienen in het land van herkomst. Deze bepaling

vereist dat de verwerende partij de neergelegde elementen grondig onderzoekt en motiveert waarom deze elementen wel of niet een buitengewone omstandigheid vormen. Deze bepaling vereist niet dat de verwerende partij motiveert over welke elementen de verzoekende partijen hadden moeten inroepen opdat zij zouden aantonen dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevinden. *In casu* heeft de verwerende partij op alle elementen, die zijn aangehaald in de aanvraag van de verzoekende partijen, uitgebreid geantwoord. De verzoekende partijen voeren bovendien niet aan dat de verwerende partij niet zou hebben gemotiveerd inzake een bepaald element.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd of dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onredelijke beoordeling heeft gemaakt, bijgevolg kan geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. De verzoekende partijen laten na om *in concreto* aan te tonen dat het nemen van de eerste bestreden beslissing aan deze drie genoemde voorwaarden voldoet. Het vertrouwensbeginsel is dan ook niet geschonden.

Het eerste onderdeel van het middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is ongegrond.

3.2.2. Met betrekking tot de inreisverboden

Met betrekking tot de inreisverboden voeren verzoekers aan dat de duur ervan niet naar behoren werd gemotiveerd. Zij voeren daarbij onder meer de schending aan van artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De in artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet vervatte formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het “afdoende” karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verzoekende partijen betogen dat de maximumduur van de inreisverboden niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de tweede en de derde bestreden beslissingen afdoende werden gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Zij betogen dat de opgelegde inreisverboden *in casu* afdoende worden gemotiveerd door de verzoekende partijen niet betwiste vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De tweede en de derde bestreden beslissingen motiveren met betrekking tot de duur van het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2013, zodat verzoekers niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan de verzoekers een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen. De verwijzing naar het feit dat verzoekers ook nog een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden, kan gelden als administratieve vaststelling, doch verantwoordt evenmin waarom deze maximumtermijn werd gekozen aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval (RvS 22 maart 2016, nr. 234.228).

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

Het middel is, voor zover het betrekking heeft op de tweede en de derde bestreden beslissing, gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden, doch wel een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, enkel voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, *in casu* de eerste bestreden beslissing.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13*sexies*), *in casu* de tweede en de derde bestreden beslissing, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de in artikel 2 van dit arrest vermelde beslissingen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT